

Beschrijvingen van de Sprekers

*Courtesy of AIST,
Japan*

Hiroyuki Yoshikawa

Voorzitter, Nationaal Instituut voor Geavanceerde Industriële Wetenschap en Technologie, (AIST) Japan

Hiroyuki Yoshikawa verkreeg zijn vroege reputatie als deskundige in technische wetenschappen en werd later Voorzitter van zijn Alma Mater, de Universiteit van Tokyo. Van 1998 tot 2001 was hij tevens voorzitter van de "Universiteit van de Lucht", een Japans initiatief dat gebruik maakt van de modernste technologie om leden van alle sectoren van de maatschappij met levenslange leermogelijkheden te voorzien. Hij werd internationaal beroemd als leider van institutionele inspanningen om vrijheid van wetenschappelijke informatietoegang te bevorderen en heeft tevens globale erkenning verdiend als kruisvaarder voor de verwijdering van hindernissen van technologische vooruitgang in ontwikkelings- en overgangslanden. Dank zij zijn capaciteiten als wetenschapper en moderne humanist werd Hiroyuki Yoshikawa tot voorzitter verkozen van de Japanse Raad voor Wetenschap (1997-2003) en de Internationale Raad voor Wetenschap (1999-2002), taken die hij met onderscheid uitvoerde. Als voorzitter van AIST, wiens institutioneel motto "Volledig Onderzoek in de Maatschappij", voor de Maatschappij is, blijft hij het principe verdedigen van wetenschappelijke verantwoordelijkheid ten opzichte van de mensheid als geheel.

*Courtesy of Imperial
College, London*

Julia Higgins,

Professor van Polymer Wetenschap, Imperial College, Londen; Ondervoorzitter en Buitenlands Secretaris van de Koninklijke Sociëteit van Groot-Brittannië.

Julia Higgins verkreeg haar doctoraatstitel in fysische scheikunde in Oxford in 1968. Zij maakt sinds 1976 deel van het academisch personeel van Imperial College en werd in 1989 professor benoemd. Haar onderzoek betreft het gebruik van neutron scattering om het gedrag van complexe materialen in termen van hun moleculaire structuur, organisatie en motie te bestuderen. Zij heeft de Britse Raad voor Techniek en Fysisch Wetenschappelijk Onderzoek en de Britse Vereniging voor de bevordering van de Wetenschap voorgezeten en is buitenlands lid van de Amerikaanse Nationale Academie van Techniek. Julia is niet alleen een leider op haar eigen gebied, maar ook een sterke verdediger van het belang van ononderbroken dialoog tussen wetenschap als onderneming en de maatschappij als groter geheel. Zij begon onderzoek naar de verantwoordelijkheden om wetenschapper in de moderne wereld te zijn en was ook instrumentaal om overwegingen over geslachtskwesties in de Europese wetenschap op politiek niveau te brengen. Onder de talrijke onderscheidingen die Julia Higgins in erkenning voor haar bijdragen als openbaar ambassadeur van de Wetenschap kreeg, werd zij onder andere Dame of the British Empire in 2001 en Chevalier de la Légion d'Honneur in 2004. In Oktober 2006 zal zij de positie als Hoofd van de Faculteit van Techniek bij het Imperial College, in Londen opnemen. Haar opmerkelijke wetenschappelijke verwezenlijkingen en haar langdurige betrokkenheid met humanistische kwesties maakten haar de perfecte keuze om de eerste "Wetenschapper in Residentie" van de WKD "Stichting" en de Moderator van zijn eerste Symposium te worden.

Edward O. Wilson,

Pellegrino University Onderzoek Professor, Emeritus, Harvard Universiteit, VS.

De carrière van Edward O. Wilson begon met de studie van het sociale gedrag van de mierenbevolking. Hij bewees dat bepaalde aspecten van mierengedrag door chemische signalen zouden kunnen worden tweegebracht en toonde daarmee aan dat hun gedrag geprogrammeerd was en niet geleerd. Hij paste deze ideeën toe om het gedrag van andere dieren, de mens inbegrepen, te bestuderen en kwam tot de conclusie dat onze genen en ons milieu ineenstrengelen om ons te maken wat wij zijn. Hij is geloofd als één van de stichters van de moderne milieubeweging en een hartstochtelijke verdediger voor het belang van de menselijke maatschappij om middelen te zoeken voor een duurzame interactie met Planeet Aarde, het enige tehuis dat wij hebben. Hij debatteert al lange tijd dat de vermenigvuldiging van de mensheid, die de aarde misbruikt om de hedonistische levensstijl van de Industrielanden te voeden, het ecosysteem van de planeet steeds meer wordt bedreigd. De recente publicaties van Professor Wilson verdedigen een dwingend standpunt dat de mensheid snel moet handelen om de biodiversiteit van de Aarde voor onze nakomelingen te bewaren. Gecrediteerd om als eerste het concept van de biodiversiteit in 1988 aan de openbare aandacht te hebben gebracht, blijft hij bijna 20 jaar later de maatschappij aanmoedigen om dringend een antwoord te vinden op de onbetwistbare evidentie dat de diversiteit van het leven op aarde aan een snelle daling toe is. Vele bijdragen aan de wetenschap van Professor Wilson hebben internationale erkenning ontvangen. Hij heeft 27 eredoctoraten en meer dan 70 toekenningen gekregen, onder anderen de Amerikaanse medaille van Wetenschap (1976), de Duitse Aardse Ecologie Prijs (1987), de Franse Prix du Institut de la Vie (1990), de Crafoord Prijs van de Koninklijke Zweedse Academie voor Wetenschappen (1990), de Japanse Internationale Prijs voor Biologie (1993), de Franklin Medaille van de Amerikaanse Filosofische Maatschappij (1999), en de Internationale Koning Faisal Prijs voor Wetenschap (2000). Zijn conservatiewerk is ook erkend door de toekenning van de Gouden medaille van het World Wildlife Fund en de Audubon Medaille van de Audubon Vereniging. Ook zijn boeken algemeen erkend en hij heeft tweemaal de Pulitzer Prize ontvangen.

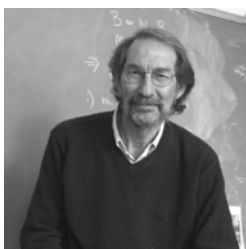
*Courtesy of The
Neurosciences
Institute, La Jolla*

Gerald M. Edelman,

Oprichtend Directeur van het Instituut van Neurologie; Voorzitter van de Stichting van Neurologisch Onderzoek; Professor en Voorzitter van de Neurobiologie Faculteit, Scripps Onderzoeksinstituut, La Jolla, V.S.

Voor zijn doctorale graad in wetenschap, oefende Gerald Edelman geneeskunde uit als Kapitein in de Medische Korpsen van het Amerikaanse Leger. Hij leverde belangrijke bijdragen aan de gebieden van biofysica, eiwitbiochemie, immunologie, celbiologie en neurobiologie, gedurende een wetenschappelijke carrière die nu zes decennia overspant. De resultaten van zijn onderzoek hebben hem talrijke wetenschappelijke eretitels alsook publieke erkenning opgeleverd. Hij kreeg in 1972 de Nobelprijs voor Fysiologie en Geneeskunde, toegekend voor zijn bijdragen tot het begrip van de structurele basis voor diversiteit van antilichamen. De nadruk van zijn onderzoek veranderde naar ontwikkelingsbiologie. In 1975 was hij de eerste om het bestaan van moleculen te beschrijven die de neuronen in ontwikkeling van het schakelschema van de hersenen verbinden.. Hij is ook de vader van het "neurale Darwinisme", een multidisciplinaire theorie die inzicht over hersenensamenstelling, connectiviteit, structuur, functie, en evolutie combineert. Alhoewel hij een sterk tegenstander blijft van de analogie van de hersenen met de computer, maakte Professor Edelman onlangs van computers gebruik om staten van het menselijk bewustzijn te modelleren en te besluiten dat het een volledig biologisch fenomeen was. Hij schreef een hoogst toegankelijke verslag **i.v.m. met** zijn alternatief voor "hard wiring" zijnde de bewuste processen in de hersenen in "Bright Air, Brilliant Fire " en is auteur van een reeks meer gespecialiseerde boeken die een nieuwe theorie van het menselijk

bewustzijn ontwikkelen. Gerald Edelman vreest de van controversie niet. Hij is een kunstmeester in het vertellen van verhalen en is onder andere, ook een verwezenlijkte musicus. Hij zal waarschijnlijk proberen om u te vertellen dat zijn vakkundigheden niet zo verschillend van elkaar zijn als het lijkt...

Courtesy of The Santa Fe Institute, New Mexiko

Geoffrey West,

Voorzitter en Eminent Professor, Santa Fe Instituut, New Mexico, V.S.

Geoffrey West studeerde wiskunde en fysica in de jaren '60 aan de Cambridge Universiteit in Engeland. Hij vervolgde met een doctoraat in theoretische fysica aan de Stanford Universiteit in Californië en bleef daarna gebaseerd in de V.S. Hij vervoegde de faculteit van fysica alvorens I de groep van particle theorie in het Los Alamos Nationaal Laboratorium te leiden. Alhoewel hij met hard-core theoretische particle theorie zijn academische carrière begon en er bekendheid mee verworf, brachten een langdurige interesse voor de biologie en zijn behoefte om de operationele grenzen tussen de twee domeinen te kennen, hem ertoe het potentieel te onderzoeken voor het toepassen van kwantitatieve methodes bij biologische problemen zoals het verouderingsproces. In de midjaren '90, na een toevallige ontmoeting met ecologist Jim Brown, verschoof zijn belangstelling van deeltjes naar biologische fysica. Hij begon ernstig het meest complexe van alle systemen te bestuderen: het leven. Sedertdien heeft hij belangrijke bijdragen geleverd aan de samenloop van biologie en fysica, met inbegrip van het uitzonderlijk werk met Brown op het gebied van biologische maatstaven. De kwartmacht van de maatstaf wetten verbindt een diversiteit van biologische fenomenen waarvan de verbindingen niet onmiddellijk evident zijn voor een niet-wiskundige. Bijvoorbeeld brengen ze de gestalte van een organisme met zijn metabolisch ritme en zijn natuurlijke levensduur met elkaar in verband. West en zijn medewerkers waren de eersten om een rationele verklaring voor de universaliteit van deze regel verstrekken, die gebaseerd is op het idee dat het leven op alle niveaus door geoptimaliseerde, ruimtevullende deelnetwerken wordt ondersteund en waarvan de einddelen onveranderlijk zijn. Zijn theorie laat nu gedetailleerde kwantitatieve berekeningen en voorspellingen toe, van een veel bredere waaier van biologische fenomenen dan eerder ingebeeld. Hij is momenteel bezig met de analyse van deze regels en in hoeverre ze een voorspellende waarde kunnen hebben voor het begrip van complexe fenomenen zoals tumorontwikkeling en sociale ecosystemen. Hij is overtuigd dat de principes die hij naar voor heeft gebracht, gebruikt kunnen worden om kwantitatieve thermodynamische beschrijvingen van de evolutie van het bewuste denken te verstrekken. Als Voorzitter van het transdisciplinaire Santa Fe Instituut, vertegenwoordigt Geoffrey West de ontdekkingsobjectieven van de kennisgrenzen van het Instituut door de gebruikelijke grenzen te overschrijden. Voor hem, kan zich de "big picture" wetenschap slechts evolueren indien de onderzoekers zichzelf toestaan om elementaire vragen te stellen op hun hoede te zijn of zich kwetsbaar te voelen.. In zijn editie van mei 2006, weerhield het tijdschrift 'Time' Geoffrey West in zijn selectie van de top zestien invloedrijkste wetenschappers en denkers van de wereld van vandaag.

Hans Joachim Schellnhuber

Oprichtend Directeur, Potsdam Instituut voor Onderzoek naar het Klimaaimpactt; Professor aan Potsdam en Oxford Universiteiten; Eminent Adviseur van de Wetenschap van het Tyndall Centrum voor Onderzoek van Klimaat Verandering, GB.

John Schellnhuber die een opleiding volgde als wiskundige en fysicus, ontving een beurs voor de meest begaafden van de Universiteit van Regensburg en behaalde daar een doctoraatstitel in theoretische fysica in 1980. Hij heeft opmerkelijke bijdragen op het gebied van klimatologie, geleverd en vooral gericht op de theorie van complexe niet-lineaire systemen en regionale en globale milieuanalyse. Hij is de auteur van meer dan 150 artikels en boeken over deze onderwerpen.

Zijn theorieën voorspellen de totstandkoming van planetarische "tipping points" of onstabiele ecosystemen waarbij plotselinge, snelle milieuschade dramatische kettingreacties op wereldschaal kan teweegbrengen. Als autoriteit op het gebied van de analyse en de voorspelling van het effect van het veranderend klimaat, dient hij actief op vele nationale en internationale panelen voor wetenschappelijke strategieën en beleidsadvies die milieu en ontwikkelingskwesties betreffen. Hij is tevens lid van de Duitse Adviserende Raad voor de Globale Verandering (WBGU) en is voorzitter van de werkgroep "Global IAnalysis Integration and Modelling" (GAIN) van het International het Geosphere-Biosphere Program (IGBP). Onder de vele wetenschappelijke erkenningen die hij heeft ontvangen, vindt men zijn statuut van lid van de prestigieuze Max Planck Vereniging, de Leibniz Sociëteit, de Geologische Sociëteit van Londen en de Amerikaanse Nationale Academie van Wetenschappen.

Ian Hacking,

Emeritus professor, Faculteit van Filosofie, Universiteit van Toronto; Professor van het Collège de France.

Met zijn doctorale thesis toonde Ian Hacking reeds zijn smaak voor contrast aan. Om zijn eigen woorden te gebruiken, heeft hij sedertdien "meer evoluties van het denken doorlopen dan diegenen die men kan verzinnen". Als specialist in epistemologie, in de filosofie van wetenschappen en in de filosofie van talen, is hij een succesvol schrijver over onderwerpen die zich gaan van experimentele fysica tot veelvoudige persoonlijkheden. Naast zijn vele publicaties in gespecialiseerde tijdschriften worden zijn sociale commentaren en boekoverzichten regelmatig gepubliceerd in de populaire pers. Zijn boek, "The Taming of Chance" (1990) is een non-fictie, best-seller. Hij heeft een bijzondere interesse voor de verschillende vormen van het wetenschappelijke redeneren en voor de hiërarchische verhoudingen in regelingen van denkprocessen. Indien men hem om een definitie vraagt van zijn discipline (een woord dat hij niet onderschat), dan kiest hij de term "analytische filosofie". Hij beweert geen interdisciplinarian te zijn en nooit met hen samen te werken. De hoogste academische erkenningen van talrijke landen werden hem toegekend. Hij werd het allereerste Engelstalige lid van het Collège de France, waar hij een leerstoel in filosofie en geschiedenis van wetenschappelijke concepten heeft. In 2005 verkoos "Le Nouvel Observateur" hem tot filosoof van het jaar. Zijn eigen rolmodel? Nieuwsgierigheid!

Courtesy of the Balzan Foundation, Zurich

Jean-Pierre Changeux,

Professor, Collège de France; Professor & Voorzitter van de Afdeling Neurologie, Pasteur Instituut, Parijs.

Met het begin van het tijdperk van de moleculaire biologie, nam Jean-pierre Changeux de leiding op het gebied van de studie van de configuratieverandering binnen regelgevende processen. Zijn doctoraat studies, uitgevoerd onder toezicht van Jacques Monod, vormden de experimentele basis voor het formele model van de allosteric regelgevende interactie tussen bacteriële proteïnen. Het model werd oorspronkelijk gepubliceerd in een jaarnaal dat tot de honderd meest geciteerde publicaties van de wetenschappelijke literatuur in de wereld is uitgegroeid. Gedurende een lange carrière, heeft Changeux zijn eerste theorie regelmatig gestaafd en uitgebreid hetgeen vele nieuwe en bloeiende gebieden van onderzoek teweeg heeft gebracht. Zijn hoofdbijdragen en ontdekkingen in de loop van de afgelopen 40 jaar zijn geconcentreerd rond het algemeen thema van de moleculaire en cellulaire mechanismen van signaalerkenning en transductie, die ook als receptormechanismen worden genoemd, hoofdzakelijk in het zenuwstelsel. Hij heeft nooit gearzeld om benaderingen van vermoedelijk ongelijksoortige disciplines zoals de farmacologie, de moleculaire biologie, de ontwikkelingsbiologie evenals gedrags en pathologische studies te combineren, indien er wanneer nodig. Zijn bijdragen tot het begrip van de ordening van acetylcholine receptoren droegen beurtelings bij tot het vooruitgaan van het begrip van de aard van synaptische plasticiteit op lange termijn binnen neurale netwerken. Zij hebben ook een aantal andere

theoretici en experimentalists geïnspireerd. Zijn baanbrekend werk aangaande de nicotinereceptor heeft nieuwe gebieden van onderzoek naar de mechanismen van de signaaltransductie, farmacologie en moleculaire pathologie van chemische transmissie in het zenuwstelsel op gang gebracht. De publicatie van de zijn boek "Neuronal Man: The Biology of the Mind" in 1985 heeft Changeux beroemd gemaakt bij een groter publiek. Sindsdien heeft hij zijn duidelijk communicatie talent gebruikt als mede-auteur van verschillende andere boeken voor een niet wetenschappelijke publiek. "Conversations on Mind Matters and Mathematics" (1998) en "What Makes Us Think (2002) worden erkend als het begin van een verrassende en leerzame dialoog tussen de twee vaak vijandige disciplines van neurowetenschappen en filosofie. Jean-Pierre Changeux heeft vele prijzen ontvangen, met inbegrip van de Prijs Louis Jeantet voor Geneeskunde in 1993 en de Balzan Prijs in 2001. In April 2006 ontving hij een Biotechnology Achievement Award van de faculteit van Geneeskunde van de Universiteit van New York ter erkenning van zijn carrière-lange bijdragen tot ons begrip van de rol van configuratieveranderingen in regeling van het neuronenvverkeer.

Ofer Bar-Yosef,

Professor van Anthropologie en Curator van Paleolithische Archeologie in het Peabody Museum, Harvard, V.S.

Ofer Bar-Yosef is één van de wereld meest beroemde deskundigen in Paleolithische (Steentijd) archeologie. Zoon van inheemse Palestijnen, wiens eigen ouders vanuit verschillende werelddelen geëmigreerd waren, ontwikkelde zijn interesse in menselijke oergeschiedenis in zijn jonge jaren, alsook zijn liefde voor poëzie en archeologie. Hij begon formeel archeologie en aardrijkskunde te studeren op de Hebreeuwse Universiteit van Jeruzalem, waar hij in 1970 zijn doctoraat verkrijgt en waar hij later Professor van Voorhistorische Archeologie wordt. Zijn belangrijkste werk omvat de ontdekking dat de hominiden Qafzeh 80.000-100.000 jaar oud waren, tweemaal zou oud als die eerder waren toegeschreven. Zijn deductieve analyses van die bevindingen hebben aangetoond dat de mensheid niet direct van Neanderthals afstamt, die in feite de tijdgenoten van onze cro-Magnon voorvaders waren. Een rijkdom aan bewijsmateriaal steunt nu zijn theorie, volgens dewelke een massieve technologische revolutie het wegdringen van onze Neanderthaler neven door onze cro-Magnon voorvaders begeleidde. Hij blijft dat bewijsmateriaal verzamelen door opgravingen in oerhistorische Levantine sites evenals in Paleolithische en Neolithische plaatsen in China en de Republiek van Georgië .. Zowel in the field als in het laboratorium, heeft Professor Bar-Yosef belangrijke bijdragen geleverd voor de ontwikkeling van systematische methodes voor de analyse van kwesties zoals de oorsprong van landbouwgemeenschappen, de archeologische markeurs van oorlogvoering en de totstandkoming van duidelijke territorialiteit. Hij was onder de eerste archeologen om gebruik te maken van thermoluminescence en electron spin resonantie technieken die toelaten om fossielen te dateren van dergelijke vroege oorsprong dat deze niet ontvankelijk zijn voor het dateren via radioactieve koolstof. Zijn theorieën en deductieve analyses van het voorhistorische culturele verslag van de mensheid zijn gebaseerd op elk type en combinatie van bewijsmateriaal dat hij kan verwerven. Zij omvatten klimaataanwijzingen van sedimentlagen en studies van uitgebraakte overblijfselen van micro-zoogdieren. In 1988 verhuisde Professor Bar-Yosef naar Harvard waar hij in zijn huidige positie als Professor MacCurdy van Oerhistorische Archeologie bij Harvard Universiteit en hoofd van het laboratorium van de Steentijd van het Peabody Museum werd benoemd. Hij heeft veel gepubliceerd en door zijn roeping voor het onderwijs en zijn wens om de chronologische en geografische hiaten in hedendaagse verslagen op te lossen, heeft hij een nieuwe generatie van onderzoekers geïnspireerd die het gebied van archeologie blijven hervormen. Zijn eigen brede ervaring in het nastreven van de intellectuele uitdaging van de interpretatie van sporen van het verleden heeft hem een sterke verdediger gemaakt van het delen van de lessen die geologen, bioanthropologen, paleontologen en archeologen op eenzelfde gebied hebben kunnen verzamelen.

Bernard Victorri,

Directeur van Onderzoek, CNRS, Lattice Laboratorium, Frankrijk

Bernard Victorri studeerde wiskunde alvorens een internationaal erkende autoriteit op het gebied van de taalkunde te worden. In 1981 behaalt hij zijn Doctoraat aan de Universiteit van Montreal voor zijn werk i.v.m. de wiskundige modellering van de cognitieve processen. Hij werd Professor van Wiskunde op de Polytechnische School van Montreal benoemd terwijl hij ook een onderzoeksgroep leidde bij het Instituut van Biomedische Techniek van Montréal in het domein van de modellering van neurocognitive processen. In 1984 keerde hij naar zijn geboorteland Frankrijk terug om zijn onderzoek voort te zetten, eerst bij de Universiteit van Caen en later als directeur van onderzoek in CNRS. Hij heeft belangrijke bijdragen gemaakt aan een grote verscheidenheid van nieuwe studiegebieden, met inbegrip van semantische modellering, de analyse en modellering van akoestische variatie (prosodie en intonatie) en de automatisering van processen zoals tekstvertaling, informatie extractie en syntaxis analyse. Zijn experimentele en theoretische studies in modellering van neuropsycholinguïstische processen hebben hem ertoe gebracht om de theorie te ontwikkelen dat alle moderne menselijke talen één enkele oorsprong hadden. Hij is ook bijzonder geïnteresseerd in het uitwerken van de rol van narratieve functie in de totstandkoming en het structureren van de menselijke taal. Deze twee ideeën, onlangs uiteengezet in het boek "Les origines du langage" (2006) waarvan hij een mede-auteur is, vormen de basis van zijn argumenten dat de totstandkoming van de verhalende faculteit een belangrijker rol in de evolutie van het sociaal gedrag van de moderne mensheid heeft gespeeld dan de aanwinst van een "hogere intelligentie" per se. Bernard Victorri leidt het "Talen, Taal en Kennis" team van het Lattice Laboratorium, CNRS. (Talen, Teksten, Computer Verwerking, Kennis) sinds 2000.

Svante Pääbo,

Directeur, Afdeling van Genetica, Max Planck Instituut voor Evolutive Antropologie, Leipzig, Duitsland

Svante Pääbo krijgt voor het eerst openbare roem voor het referentiewerk aangaande de analyse via DNA van archeologische steekproeven. Retrospectief, zou het toepassen van moderne DNA versterkingstechnieken op oude DNA een duidelijke manier schijnen te zijn om vensters op onze voorouderlijke geschiedenis te openen en de lang verborgen geheimen van menselijke divergentie ten opzichte van apen te openbaren. Maar toch was Svante Pääbo de eerste persoon om aan te tonen dat het gedaan kon worden. Zijn studies op de Universiteit van Uppsala waren veelvoudig en gingen van Egyptologie en Russisch tot moleculaire virologie en medische studies. Zijn doctorale studies, gebaseerd op zijn succesvolle isolatie van DNA in steekproeven die uit Egyptische mummies in musea werden genomen, werden gepubliceerd in "Nature". In de 20 jaar sinds die grond-brekende studie, heeft hij meer dan 170 documenten gepubliceerd en gebruikte hij gelijkaardige technieken om analyses van de genomen van de Neanderthaler en de aap uit te voeren. Hij heeft in Zürich, Londen, Californië en Uppsala gewerkt en leidt sinds 1997 het multidisciplinaire Instituut voor Evolutive Antropologie in Leipzig. Op 50 jarige leeftijd, wordt hij beschouwd als de vader van paleogenetiek, de toepassing van genetica op paleontologie. Svante Pääbo gebruikt momenteel vergelijkende genomica, een andere recente toevoeging aan de vertakkende boom van kennis, om een wijder perspectief van de patronen van de soortendivergentie te verkrijgen. Het onderzoek in zijn laboratorium heeft zich onlangs geconcentreerd op de vergelijking van hersen-specifieke patronen van de genenuitdrukking van verschillende soorten en op de genevolutie verbonden aan de capaciteit voor menselijke spraak. Svante Pääbo heeft uitgesproken erkenning verworven voor zijn bewezen diensten in wetenschappelijke redactiecomités en commissies van beleidsvormingsoverzicht; niettemin blijft hij constant nieuwe ontwikkelingen van kennis- samenloop aan het licht brengen. Hij ontving veel academische prijzen en erkenningen, met inbegrip van de Louis Jeantet Prijs voor Geneeskunde, 2005.